

*Leva livet
här och nu*

Cecily von Ziegesar

gossip girl

*Leva livet
här och nu*

Cecily von Ziegesar

gossip girl

 SAGA
EGMONT

Cecily von Ziegesar

GOSSIP GIRL

Leva livet här och nu

Översättning
Carina Jansson

SAGA EGMONT

Gossip Girl: Leva livet här och nu
är översatt från engelska av Carina Jansson efter
Gossip Girl: You're the One That I Want

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 2004, 2020 Cecily von Ziegesar och SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726051360

1. E-boksutgåva, 2020

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

*Och om kärleken finnes, vad och vilket är han?
Om kärleken är god, vadan då min traktan?*

Geoffrey Chaucer, *Troilus och Cressida*

gossipgirl.net

[topics](#)

[◀ previous](#)

[next ▶](#)

[post a question](#)

[reply](#)

OBS! Alla namn på platser, personer och händelser har ändrats eller förkortats för att skydda de oskyldiga. Mig, alltså.

hej alla!

Ni känner till det gamla ordspråket: I dag är första dagen av resten av ditt liv. Jag har alltid tyckt att det låter töntigt, men i dag känns det ganska djupt. Dessutom börjar jag undra om det verkligen är fel att vara töntig. Det är okej att önska portvakten en bra dag när han öppnar dörren för en på morgonen när man ska till skolan. Och varför inte stanna till och lukta på syrenerna utanför bostadshuset på Fifth Avenue? Stick en kvist bakom örat, när du nu ändå håller på. Det är fortfarande bara april, men nu är det tillåtet att använda de där nya mintgröna flip-flop-sandalerna i skinn - de där från Coach med små gula, broderade rosor som man har gått omkring i inomhus i över en månad - *utomhus*. Visst, man får antagligen bekymmer i skolan för att man inte följer uniformsreglerna, men hur ska man annars kunna visa upp sin nya, brasilianska pedikyr?

Jag vet, jag vet. Ni tycker nog att jag är knäpp som låter så munter trots att det här är veckan då vi alla får veta om vi kommer in på de college vi har sökt till. Det är det viktigaste som hänt oss hittills. Från och med nu kommer vi att dömas utifrån skolan vi väljer - eller rättare sagt skolan som väljer oss: stropparna som kommer in på Yale, den lesbiska volleybollspelaren på väg till Smith, den knäppa arvtagerskan vars pappa köpt henne en plats på Brown. Allt jag säger är: Varför inte se det från den ljusa sidan? Breven ligger i posten, det som är gjort är gjort, och *jag* är åtminstone angelägen om att gå vidare.

Det fåniga spel vi alla har spelat (och fortfarande spelar)

Nu när vi snart har lagt collegeantagningarna bakom oss är det dags att ägna vår fulla uppmärksamhet åt något lika viktigt - *våra kärleksliv*. Det är på tiden att du och din drömkille gör följande (var vänlig och lägg till "i sängen" efter samtliga punkter):

Dricker "Lurvig navel" och är vakna till gryningen

Matar varandra med glass och varm chokladsås

Tittar på gamla filmer

Badar nakna

Tatuerar varandra

Döper era barn

Skolkar från idrotten

Provar yoga

Jag vill inte rekommendera något alltför olagligt. Det här är definitivt inte rätt tillfälle att trassla till det. Ni hörde väl talas om den där lovande unga skådespelerskan som kom

in på Harvard förra året och sedan stack till Los Angeles för att umgås med sin skådespelande pojkvän i maj? Antagningen drogs tillbaka! Ovanstående lista är helt enkelt mina bästa tips för att förlora stresskilona som tyngt oss. Snacka om en diet man faktiskt kan tänka sig att följa!

Era mejl

- F** Kära Gossip Girl, jag vill bara tacka dig för att du håller mitt humör uppe när jag är som mest stressad. Jag har sökt till tolv olika college, och i natt drömde jag att jag inte kom in på ett enda. Finns det någon anledning för mig att *inte* rymma till Mexiko? Du är cool.
rose
- S** Kära rose, Mexiko låter bra, men tolv college? Kom igen, du lär ju komma in på minst ett, kanske alla tolv! Och om du känner för att slänga dig ut från en bro innan alla tolv breven ramlat ner i brevlådan - håll dig nära dina vänner ... om du inte är rädd för att de ska knuffa dig från någon bro! Det här är svåra tider för oss alla.
GG
- F** Kära GG, är den där galna tjejen från kliniken i Connecticut ute ur **N:s** liv, eller? För i så fall tänker jag definitivt kasta mig över honom!
reddy
- S** Kära reddy - ledsen, men du får ställa dig i kö. Och trängs inte, tack. Men tyvärr är det någon annan som

har hunnit före oss. Faktiskt har hon alltid funnits där, och kommer antagligen alltid att finnas där. Jag tror du vet vem jag menar. Men var inte alltför svartsjuk - hennes liv är allt annat än perfekt.

GG

Observationer

N satt och rökte på trappan utanför **Metropolitan Museum of Art**. Nu när han är kapten för lacrosselaget och inte längre ihop med den där fantastiskt galna, kriminella och drogberoende bruden längre, kan han väl slappna av och njuta lite. **B** skippade samlingen i morse för att springa hem, i hopp om att **Yale** var så angelägna om att acceptera hennes ansökan att de skickade antagningsbeskedet med expressleverans. Snacka om knäpp! **B** sågs också på **Barneys** underklädesavdelning, där hon provade vad som bara kan beskrivas som en "förhoppningsfull" ensemble. **S** bet på naglarna medan hon låg och solade på **Sheep Meadow** inför horder av beundrande blickar. Varför är hon så nervös? **D** och **V** låtsades inte se varandra medan de stod i kö för att köpa biljetter till den nya **Ken Mogul**-filmen på **Angelika**. **J** provade ett par exklusiva **Manolos** i ormskinn på **Bergdorf Goodman**. Exakt hur har hon tänkt betala för dem, och exakt var tänker hon använda dem? Hon är visserligen ung, men hon är väldigt ambitiös.

Om ni vill återuppleva dessa viktiga ögonblick ...

V håller på med en dokumentärfilm om hela collegeantagningsgrejen. Se det som en möjlighet att få

utlopp för era känslor, och att få fyra minuter i rampljuset.
De närmaste två veckorna kommer hon att filma nära
Bethesdafontänen i Central Park efter skolan.

Jag håller tummarna. Lycka till, allihop!

Ni vet att ni älskar mig,

gossip girl

b spelar huvudrollen i sin egen lilla film

”Prata bara om hur du känner just nu. Med tanke på att antagningsbeskeden ska komma den här veckan och så.” Vanessa Abrams tittade i kameran och justerade objektivet för att få med Blairs örhängen med jade och Swarovskikristaller. Det var en varm april eftermiddag och parken var ett dårhus. Bakom dem jagade några sistaårselever från Saint Judes pojkskola en frisbee upp för trappan vid fontänen, svor och knuffade varandra, sprängfulla av uppdämd college-antagnings-stress. Runt fontänen låg perfekt solbrända och trimmade Upper East Side-tjejer, rökte cigaretter och smorde in benen med Lancôme senaste solkräm medan den bevingade bronsdamen i mitten av fontänen betraktade dem med förlåtande blick.

Vanessa satte igång kameran. ”Börja när du vill.”

Blair Waldorf fuktade sina blanka läppar och drog några slingor av sitt mörkbruna, korta hår bakom öronen. Under den enkla svarta skjortan och grå skoluniformen bar hon de nya turkos sidenunderkläderna med svart spets som hon köpt på Barneys. Hon lutade sig mot fontänkanten och

satte sig till rätta på frottéhandduken som Vanessa gett henne.

Värme och stringtrosor är en dålig kombination.

”Jag lovade mig själv att om jag kom in på Yale, så skulle jag äntligen göra det med Nate”, började Blair. Hon tittade ner och snurrade på rubinringen på sitt vänstra ringfinger. ”Vi är inte ens ihop ... *än*. Men vi vet båda två att vi vill vara det, och så fort det där brevet kommer ...” Hon tittade in i kameran och ignorerade Vanessas galet intensiva blick, rakade skalle och militärkängor. ”Men för mig handlar det inte bara om att ha sex. Det handlar om hela min framtid. Yale och Nate. Allt jag någonsin velat ha.”

Hon lade huvudet på sned. Det fanns faktiskt mycket hon ville ha. Men bortsett från de där fantastiska silversandalerna från Christian Louboutin var Yale och Nate viktigast.

”Bra försök, pucko!” ropade en kille som just plockat en frisbee ur luften mitt framför näsan på sin kompis.

Blair slöt ögonen och öppnade dem igen. ”Och om jag *inte* kommer in ...” Hon gjorde en konstpaus. ”Då ska någon ta mig fan få betala.”

Hon kanske borde tvångsföras med munkorg den här veckan.

Blair suckade, stack handen innanför skjortan och rättade till behåbanden. ”Vissa av mina vänner, som Serena och Nate, är inte lika stressade av det här med college. Men det beror bara på att de inte bor ihop med en mamma som är alldeles för gammal för att vara gravid och en fet, äcklig styvfar. Jag har inte ens ett eget rum längre!” Hon torkade bort en tår och såg in i kameran med sorgsen blick. ”Det här är min *enda* chans att bli lycklig. Och jag tycker att jag förtjänar den.”

Applåder.

n vill bara smaka på hennes läppglans

När Nate Archibald kom till slutet av den almkantade gångvägen till Bethesdafontänen slängde han fimpen av jointen han just rökt och gick rakt förbi sina frisbeespelande vänner. Bara ett par meter bort satt Blair med benen i kors vid fontänen och pratade in i en kamera. Hon såg nervös och nästan oskuldsfull ut. Hennes sköra små händer fladdrade runt hennes lilla, rävliska ansikte, och den korta, grå skoluniformskjolen dolde knappt hennes vältränade lår. Han skakade de gyllenbruna lockarna från sina smaragdgröna ögon och stack händerna i fickorna på kakibyxorna. Nog var hon sexig, alltid.

I det ögonblicket tänkte varenda feminin varelse i parken förstås samma sak om *honom*.

Nate kände bara vagt igen den underliga, rakade tjejen bakom kameran. Vanligtvis skulle Blair inte vilja ha något med henne att göra, men hon ställde alltid upp på att prata om sig själv. Blair gillade uppmärksamhet, och trots att han gjort slut med henne och varit otrogen femtioelva gånger, gillade Nate fortfarande att ge henne just det. Han doppade handen i fontänen, gick fram till henne bakifrån, och stänkte några vattendroppar på hennes nakna arm.

Blair vände sig om och fick syn på Nate – lika oemotståndlig som vanligt i en blekgul, oknäppt skjorta med uppkavlade ärmor, så att hon bara såg hans välformade muskler och perfekta ansikte. "Du hörde väl inte vad jag sa?" frågade hon med skärpa i rösten.

Han skakade på huvudet. Blair reste sig upp och ignorerade Vanessa fullständigt. De var klara med varandra.

"Hej." Nate böjde sig ner och kysste henne på kinden. Han doftade rök, ren tvätt och läder – bara bra killdofter.

Mums.

"Hej." Blair drog i skoluniformen. Varför kunde hon inte ha fått sitt antagningsbesked *i dag*?

"Jag tänkte just på hur besatt du var av sandwichglassar förra sommaren", sa han och fick plötsligt lust att slicka bort all den där godisdoftande glansen från hennes läppar och dra med tungan över hennes tänder.

Hon låtsades rätta till sina nya örhängen för att han skulle lägga märke till dem. "Jag är för nervös för att äta, men jag är rätt törstig."

Nate log och Blair tog hans arm, precis som hon alltid brukat göra när de var ihop. En välbekant ilning for genom kroppen. Så här var det alltid när de träffades – lugnt och spännande på samma gång. De gick upp till försäljaren ovanför trappan och Nate köpte två burkar läsk. Sedan satte de sig på en bänk i närheten, och han tog upp en liten silverflaska ur sin olivgröna ryggsäck.

Cocktaildags!

Blair ignorerade läskan och grep tag i flaskan.

"Jag förstår inte varför du är så nervös", sa Nate. "Du är ju bäst i klassen."

Själv kände sig Nate ganska kluven inför college. Han hade sökt till fem skolor, och visst ville han komma in på någon av dem, men han var ganska säker på att han skulle få roligt var han än hamnade.

Blair tog en rejäl klunk innan hon lämnade tillbaka flaskan. "Om du nu har glömt det, så sumpade jag *båda* mina intervjuer."

Nate hade hört talas om hennes lilla nervsammanbrott vid första intervjun och att hon avslutat med att kyssa sin intervjuare. Han hade också hört om hennes korta romans på ett hotellrum med den *andre* intervjuaren. På sätt och vis var han skyldig till båda dessa missöden. När det tog slut mellan dem flippade Blair ur fullständigt.

Han sträckte ut handen och rättade till rubinringen på hennes finger. "Slappna av. Det kommer att gå bra", tröstade han. "Jag lovar."

"Okej", mumlade Blair, men hon visste att hon inte skulle kunna lugna ner sig förrän hon hängt upp antagningsbeskedet från Yale i en specialbeställd Tiffanyram över sängen. Hon skulle sätta på den nya Ravesplattan som alltid gjorde henne kåt, trots att musiken var rätt bullrig och jobbig, lägga sig på sängen och läsa brevet om och om igen medan Nate smekte hennes nakna kropp ...

"Bra." Nate började kyssa henne och avbröt hennes barnförbudna dagdrömmar.

Blair suckade. Om hon bara kunnat ha sex med honom med en gång, på den murkna gamla träbänken! Men hon måste vänta tills hon fått besked från Yale. Det var hennes löfte till sig själv.

det enda hon inte har

Lite längre bort stod Serena van der Woodsen och åt glass när hon fick se sina två bästa vänner på en parkbänk. De kysstes passionerat och såg ut som en annons för äkta kärlek. Serena suckade och gick långsamt medan hon slickade kolasås från glasspinnen. Om man bara kunnat *köpa* äkta kärlek.

Inte för att hon inte hade en triljon pojkvänner som var galet kära i henne och väldigt roliga. Hon hade Perce, fransmannen som jagat henne runt hela Europa i en orange cabriolet. Hon hade Guy, den engelske lorden som ville rymma till Barbados för att gifta sig med henne. Conrad, killen på internatskolan i New Hampshire som hållit henne vaken och fått henne att röka cigarrer nätterna igenom. Daniel Humphrey, den morbide poeten som aldrig kunde hitta riktigt rätt metafor för henne. Flow, rockstjärnan som börjat förfölja henne - inte för att hon hade något *emot* att bli förföljd av någon som var så snygg och berömd. Och Nate Archibald, killen hon förlorat oskulden till och alltid skulle älska, men bara som vän.

För att nämna några.

Ändå hade hon aldrig upplevt *äkta* kärlek, som den mellan Nate och Blair.

Hon slängde resterna av glassen i en soptunna och började gå fortare. Hennes rosa flip-flops smattrade ljudligt mot asfalten, hennes långa, blonda hår fladdrade bakom henne och den korta, grå uniformkjolen dansade kring hennes oändligt långa ben. När hon närmade sig tryckte killarna runt fontänen på sina inre pausknappar och stirrade. Serena, Serena, Serena - hon var allt de någonsin velat ha.

Inte för att de ens skulle våga hälsa på henne.

"Varför tar ni inte in på hotellet där borta i stället?" skämtade Serena när hon kom fram till sina vänner på bänken.

Nate och Blair tittade upp med lyckliga, omtumlade ansiktsuttryck.

"Gjorde du den där grejen?" frågade Serena Blair på det där sättet som bara bästisar förstår.

"Mm." Blair nickade. "Men jag kunde inte prata så länge, för Nate tjuvlyssnade.

"Det gjorde jag inte alls!" protesterade Nate.

Serena sneglade på Nate. "Jag ville bara försäkra mig om att Blair inte stressar sönder sig. Jag borde ha förstått att du kunde lugna ner henne."

Blair drack lite läsk. "Har du hört nåt än?"

Serena tog ifrån henne burken. "Nej, för femtioelfte gången i dag, jag har inte hört nåt." Hon tog en klunk och torkade sig om munnen med ärmen på sin rosa Toccablus. "Har du?"

Blair skakade på huvudet. Sedan fick hon en idé. "Jag vet, vi kan väl spara våra brev och öppna dem tillsammans? Så kan vi flippa ur alla på en gång?"

Serena tog en klunk till. Det lät som världens sämsta idé, men hon var beredd att ta risken att få ögonen utrivna för

att göra sin vän glad. "Okej", sa hon motvilligt.

Nate sa ingenting. *Det* var inte någonting han hade lust att vara med om. Han sträckte fram flaskan mot Serena.

"Vill du ha?"

Hon rynkade på näsan och viftade med tårna i flip-flopsen. "Nej, jag är sen till min pedikyr. Vi ses." Sedan vände hon sig om, började gå söderut och tog den halvtomma läskburken med sig.

Hon hade en förmåga att få med sig saker och ting utan att ens märka det. Läskburkar, killar ...

d räddar v, eller tvärtom

Vanessa väntade tålmodigt medan Chuck Bass rättade till sin tama snöapas röda halsband så att bokstaven *S* syntes i bild. Chuck hade kommit fram till fontänen så fort Blair gått därifrån. Han hade inte ens hälsat, bara satt sig på handduken med sin apa och börjat prata.

”Det är bäst för NYU att de tar in mig, för jag vill bo kvar i lägenheten mina föräldrar just har köpt till mig. Och då kan jag och Sweetie fortsätta bo ihop.” Chuck strök med handen över apans korta, vita päls och hans lillfingerring glimmade i solljuset. ”Jag vet att han bara är en apa, men han är min bästa vän.”

Vanessa zoomade in Pradamärket på Chucks svarta skinnsandaler. Hans tånaglar var nyputsade och en tunn guldlänk hängde runt hans solariebruna vrist. Vanessa hade fått sitt antagningsbesked från NYU redan i januari. Att hon och Chuck kanske skulle bli klasskompisar var en ganska obehaglig tanke.

”Jag hyr förstås ett ställe var jag än hamnar”, fortsatte Chuck. ”Men inredaren blev just klar med min lägenhet, och vem fan vill bo i Providence, Rhode Island?”

Daniel Humphrey slängde Camelfimpen i en hög våta löv vid kanten av gångvägen. Zeke Fredman och några andra

av hans klasskompisar från Riverside Prep spelade landhockey, och ett kort ögonblick funderade han på att göra dem sällskap. Zeke hade trots allt varit hans bästa vän – tills Daniel blivit ihop med Vanessa Abrams, sin andra bästa vän. Nu hade han inga vänner alls, och allt det där verkade ha hänt för väldigt länge sedan. Han vände sig bort, tände ännu en Camel och fortsatte sin vanliga, ensamma promenad genom parken.

Bethesdafontänen en solig dag var inte precis hans favoritplats – för många påtända idrottskillar som sprang runt i bar överkropp, och för många solbrända tjejer med iPods och Missonibikini – men det var en vacker dag, och han hade ingen annanstans att ta vägen.

Han såg sin lillasyster Jenny och hennes kompis från Constance Billard, Elise, som gav varandra pedikyr. Skitstöveln Chuck Bass från Daniels klass på Riverside satt vid fontänen med sin apa i knäet och pratade med ...

Daniel drog en darrig hand genom sitt ovårdade hår och sög hårt på cigaretten. Vanessa hatade solen, och hon hatade killar som Chuck ännu mer – men hon stod ut med vad som helst för att göra en bra film. Viljan att offra sig för konsten var en av de många saker hon och Daniel hade gemensamt.

Han rotade i sin svarta väska, fiskade upp en av de svarta skrivböcker han alltid bar med sig och skrev några rader om hur Vanessa slitit ner tårna på sina kängor så hårt att stålhättan lyste igenom. Kanske var det början på en ny dikt.

svart

Kängor med stålhätta

döda duvor

smutsigt regn

”Jag håller på med en dokumentär, om du vill vara med!” ropade Vanessa och avbröt Chuck mitt i en mening.

Daniel var klädd i en sliten, vit undertröja och säckiga, bruna manchesterbyxor. Han såg ut som den sjaskige, ovårdade poet hon alltid känt och älskat. Efter att hans dikt *Slampor* publicerats i *The New Yorker* hade Daniel börjat tänka mer på sitt utseende och köpt kläder i franska boutiques som Agnès B. och APC. Och ungefär vid samma tidpunkt hade han börjat bedra Vanessa med den där anorektiska, gultandade poethoran Mystery Craze. Men nu var Mystery historia, och kanske var den gamle Daniel tillbaka för att stanna.

Tanken på att sitta ner och prata med Vanessa ansikte mot ansikte var ganska skrämmande, men om de bara koncentrerade sig på filmen behövde de kanske inte rota i all skit som hänt. Daniel sneglade på Chuck, som borstade sin apa med en pärlemorskimrande babyborste. ”Är du ...?”

”Vi är klara”, sa Vanessa och viftade bort Chuck. ”Kom tillbaka när du har fått besked”, bad hon honom.

Det behövde hon förstås inte ha sagt. Självklart skulle Chuck komma tillbaka. De skulle de allihop. De kunde inte låta bli. Att få självupptagna människor att blotta sina själar är så lätt att det borde vara olagligt.

”Men jag hann inte berätta om publicisten jag anlitat till Sweetie”, protesterade Chuck. ”Vi ska försöka få med honom i teve ...”

”Spara det till nästa gång”, muttrade Vanessa. Hon drog i ärmen på sin svarta skjorta och låtsades titta på klockan, trots att Daniel visste att hon inte hade någon. ”Nästa.”

Chuck reste sig upp och gick med apan på axeln. Daniel tog hans plats, så nervös att svetten droppade från handflatorna. ”Vad handlar filmen om?” frågade han.

En tjej som strosade runt vid fontänen tappade sin tändare och Vanessa sparkade undan den. "Jag vet inte än. Den har något att göra med hur galna alla är just nu, inför college och så. Men det är inte bara om *det*."

"Okej." Daniel nickade. Ingenting Vanessa gjorde var någonsin så enkelt. Han grävde i väskan efter sina Camels och tände ännu en. "Jag har väntat ganska oroligt på posten den sista tiden", medgav han.

Vanessa tittade i kameran och började spela in. Daniels bleka ansikte såg så sårbart ut i solskenet att det var svårt att tro att han hade bedragit henne - att han var kapabel att göra *någonting* elakt.

"Sätt igång", sa hon.

"Jag tror att det jobbigaste är att höra killarna i klassen säga att de kommer att sakna varandra nästa år." Daniel drog ett djupt bloss på cigaretten. Den äppelvita insidan av Vanessas arm fick honom att tappa tråden. *Äppelvit*, ett bra ord.

"Fortsätt", sa Vanessa.

Daniel blåste ut rök mot kameran. "Ingen kommer att sakna mig, och jag kommer inte att sakna någon annan än min pappa, och kanske min syster." Han tystnade och svalde hårt. *Och dig och dina äppelvita armar*, ville han tillägga, men bestämde sig för att det var bättre att skriva ner det.

Vanessa försökte hålla tyst, men Daniels spontana lilla tal hade rört henne, trots att han inte nämnt hennes armar. "Ingen kommer att sakna mig heller", sa hon och gömde sig bakom kameran så att de inte kunde få ögonkontakt.

Daniel askade på marken och trampade ner det med hälen på en av sina slitna Pumaskor. Det kändes konstigt att prata så distanserat med Vanessa när det bara var en

dryg månad sedan de varit kära och haft sex för första gången.

”*Jag kommer att sakna dig*”, mumlade han. ”Jag saknar dig redan.”

Måste han vara så förbannat gullig?

Vanessa stängde av kameran innan han hann säga något alltför avslöjande. ”Batteriet är slut”, sa hon bryskt. ”Du kanske kan komma tillbaka senare”, tillade hon och önskade att hon inte alltid lät som en riktig bitch.

Daniel reste sig upp och hängde väskan över axeln. ”Kul att se dig”, sa han med ett blygt leende.

Vanessa kunde inte låta bli att besvara leendet. ”Dig också.” Hon tvekade. ”Lovar du att du kommer tillbaka när du har fått besked?”

Det var ganska trevligt att se henne le mot honom igen. ”Jag lovar”, sa Daniel innan hon gick därifrån.

Kanske justerade hon bara objektivet, men det såg faktiskt ut som om Vanessa spanade in Daniels häck genom kameran när han gick.